

ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΩΝΟΣ

Ο ΠΑΠΟΥΛΑΚΗΣ

Η'.

Συρροή περιστατικῶν καὶ ἐξέγερσις τῆς κοινῆς γνώ-
μης.—Αἱ συνωμοσίαι.—Οἱ τρεῖς Σωματοφύλακες καὶ
ἡ κατάργησις τοῦ Συντάγματος.—Ἡ Καλογηρικὴ συ-
νωμοσία.—Φιλορθόδοξοι καὶ Ναπαῖοι.—Ἡ πλήρωσις
τῶν χρησμῶν τοῦ Ἀγαθαγγέλου.—Αἱ ρωσικαὶ βοή-
θαι καὶ ἡ σημαία τῆς Τριπόλεως.—Ἀποκλήρυξις
Ρώσσοις πρέσβειος.—Μοναχοὶ ταραξίαι.—Ἡ ἔγερσις
τοῦ Λαζάρου ἐκμηδενισμένη.—Οἱ ἐν Ἐρετρίᾳ ἀσκη-
ταί.—Συλλήψεις καὶ φυλακίσεις.—Μέτρα τῆς Κυβερ-
νήσεως.—Στρατὸς κατὰ τοῦ Παπουλάκη.—Ἐν δημο-
τικὸν ἄσμα.—Ἡ ταχυδρομικὴ συγκοινωνία.

Τὰ συμβαίνοντα ἐν Λακωνίᾳ ἐπτόησαν τὴν
Κυβέρνησιν καὶ συνετάραξαν τὴν ἐν Ἀθήναις
κοινὴν γνώμην. Ὁμοθυμῶς σχεδὸν ὁ τύπος ἐπε-
καλέσθη τὴν ἄμεσον ἐπέμβασιν τῆς ἐξουσίας,
ἥτις ἀπέναντι τοῦ χαρακτῆρος ὃν προσέλαβεν
ὁ ὑπὲρ τοῦ Παπουλάκη ἐνθουσιασμός ἐδέησε νὰ
καταφυγῇ εἰς σύντονα καὶ ἀποφασιστικὰ μέτρα.

Ὁμολογουμένως δὲ ἡ κοινὴ γνώμη εἶχεν εὐ-
λόγους ἀφορμὰς νὰ συντράχσῃται, διότι κατὰ
τὸ πρῶτον ἐξάμνηνον τοῦ σωτηρίου αὐτοῦ ἔτους
1852 καὶ ἰδίως κατὰ τοὺς ἐαρινοὺς μῆνας πα-
ρατηρεῖται ἀξιοσημεῖωτος συρροή περιστατικῶν
ἄμεσον ἐχόντων ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ κοινοῦ φρονή-
ματος καὶ ἱκανῶν νὰ ἐμβάλωσιν εἰς ἀνησυχίαν
τὴν περιορισμένην τότε κοινωνίαν τῆς πρωτευ-
ούσης, ἀποκεχωρισμένην ἀκόμη ἕνεκα τῆς ἀτε-
λοῦς συγκοινωνίας ἐκ τῆς γενικωτέρας δράσεως
καὶ περὶ τὰ ἴδια ἐσαιε τυρβαζομένην. Ἐν πρῶ-
τοις εἰς μεγίστην διετέλει ἔντασιν κατὰ τὴν πε-
ρίοδον ταύτην, ὡς διὰ μακρῶν ἐγγράφῃ, ὁ σά-
λος τοῦ θρησκευτικοῦ ζητήματος περὶ τῶν προ-
νομίων τῆς ἀνεξαρτήτου ἑλληνικῆς ἐκκλησίας
καὶ πείσμονες διεξήγοντο συζητήσεις μεταξὺ
τῶν ἐκατέρωθεν τεταγμένων λογίων, ὑπερμάχων
τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης ιδέας. Τότε ἀνεφύη ἐκ
τυχαίου περιστατικοῦ ἐν τῷ δικαστηρίῳ τὸ περὶ
τοῦ ὄρκου τῶν ἱερέων ζήτημα, οὐχὶ σπουδαῖον
μέν, ἀλλὰ συντελοῦν ὅπως δήποτε καὶ αὐτὸ
εἰς τὴν παράτασιν τῆς ἀνωμαλίας. Τότε περι-
που—κατὰ τὸν Φεβρουάριον—εἶχε καταδικασθῇ
ἐπὶ δημοτικῶν δι' ἀποφάσεως τοῦ Πλημμε-
λειοδικείου ὁ ἀμερικανὸς ἐξαπόστολος Ἰωνᾶς
Κίγκ, ἀνεμένετο δὲ ἡ ἐπέμβασις τῆς κυβερνή-
σεως τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς,
ἥτις τῷ ὄντι καὶ πολεμικὸν πλοῖον ἐπεμψεν εἰς
Πειραιᾶ καὶ ἰδιαίτερον ἀπεσταλμένον, τὸν ἐν
Κωνσταντινουπόλει πρεσβευτὴν αὐτῆς Μάρς, πρὸς
κανονισμόν τῆς διεθνοῦς αὐτῆς διαφορᾶς. Τότε
ἀνεκινεῖτο ἕτερον ζήτημα, τὸ περὶ καταδιώξεως

τῆς Θεοσεβείας, τουτέστι τῆς αἵρέσεως τοῦ
Θ. Καῖρη, καταδικασθέντος βραδύτερον μετὰ
τῶν σὺν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Πλημμελειοδικείου Σύ-
ρου. Τότε διεδίδοντο τὰ περὶ συνωμοσιῶν θρυλ-
λήματα, περὶ ὧν συνεπεῖα ἐπερωτήσεων, ἐγένε-
το ἱκανὸς λόγος ἐν τε τῇ βουλῇ καὶ τῇ Γε-
ρυσίᾳ.

Τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι οὐχὶ πολὺ συνετῶς καὶ
περισκεμμένως οὐδὲ μετὰ μεγάλης κυριολεξίας
ἀπεδόθη ὁ προσδιορισμός τῆς συνωμοσίας εἰς τὰ
τότε γενόμενα, ἅτινα μάλλον ὡς φαντασιοπλη-
ξία θερμοκεφάλων ἢ ὡς λελογισμένα ἀνατρε-
πτικὰ σχέδια ἠδύναντο νὰ θεωρηθῶσιν. Περιέρ-
γως δὲ αἱ λεγόμεναι αὗται συνωμοσίαι εἶχον σκο-
πὸν οὐ μόνον διάφορον ἀλλὰ καὶ ἐντελῶς ἀντί-
θετον. Ἡ μία, ἡ σκοπιῦσα τὴν κατάλυσιν τοῦ
συνταγματικοῦ πολιτεύματος καὶ τὴν ἀνάρρησιν
τοῦ βασιλέως Ὁθωνος εἰς ἀπόλυτον μονάρχην
ἦτο αὐτόχρονον παιδαριώδης, ἔργον ἐνός καὶ
μόνου μαθητοῦ τότε τῆς Στρατιωτικῆς Σχολῆς
τῶν Εὐελπίδων, ἀποβληθέντος διὰ τοῦτο καὶ
καταστάντος περιωνύμου κατόπιν διὰ τὴν συμ-
μετοχὴν του εἰς πάντα περίπου τὰ ἐν τῇ ἰλλυρικῇ
χερσοννήσῳ λαβόντα χώραν ἐπαναστατικὰ κι-
νήματα. Ζωηρὸς τὴν φαντασίαν ὁ νεανίας μα-
θητῆς καὶ ἐξημμένην ἐτι μάλλον ἔχων αὐτὴν
ἐκ τῆς ἀναγνώσεως μυθιστορημάτων καὶ ἰδίως
τῶν ἀρτίως τότε μεταφρασθέντων *Τριῶν Σω-
ματοφυλάκων*—ὧν ἡ ἐπίδρασις ἀποδεικνύεται
καὶ ἐκ τοῦ ψευδωνύμου *Ἀρταριάρ*, δι' οὗ ὑπέ-
γραψε τὴν πρὸς τὸν βασιλέα ἐπιστολήν του—
ὠνευρέθη ν' ἀποδώσῃ εἰς τὸν βασιλέα τὴν κο-
λοβωθεῖσαν διὰ τοῦ κινήματος τῆς Γ' Σεπτεμ-
βρίου 1843 ἐξουσίαν καὶ κατήργισε φαντασιώ-
δες σχέδιον συνωμοσίας, οὗ τινες λεπτομερείας
παρὰ θέτω πρὸς φαίδρυνσιν τῶν ἀναγνωστῶν. Ὁ
νέος Ἀρταριάρ προσεκάλει τοὺς διοικητὰς τῶν
σωμάτων νὰ συμμετάσχωσι τοῦ κινήματος,
ὥριζε δὲ ὡς χρόνον ἐκτελέσεως αὐτοῦ τὴν πρῶ-
την μετὰ τὸ μεσονύκτιον ὥραν τῆς 15 πρὸς τὴν
16 Φεβρουαρίου. Τὸ σύνθημα ἦτο *Φοβάρδ*, ὑπέ-
σχετο δὲ ὅτι οἱ πολῖται προθύμως ἤθελον συμ-
μετάσχει τοῦ κινήματος «διότι ἡ τῶν αἰμοδό-
ρων νομοθετικῶν σωμάτων δυσμένεια κατέστρεψε
τὸ δυστυχὲς τοῦτο ἔθνος». Ἰδοὺ καὶ αἱ στρατη-
γικαὶ ὁδηγαί, ἃς ἐν τῇ ἐξάψει του ἐδίδεν ὁ
ἀγένειος στρατηλάτης τῆς φάλαγγος τῶν ἀνα-
στηλωτῶν τῆς Μοναρχίας: «Ἄρα φθάσετε, θέ-
λετε διατάξαι τὸν γ' λόχον νὰ ἡρεμῇ εἰς τὸ
ὄπισθεν μέτωπον τῶν Ἀνακτόρων. Ὁ ἐπιλεκτι-
κὸς λόχος θέλει τοποθετηθῇ εἰς τὴν ἐξ εὐωνύ-
μων εὐρισκομένην τάφρον τῶν Ἀνακτόρων ἐν-
δυναμῶν τὸ πυροβολικόν. Ὁ δὲ λόχος τῶν εὐ-
ζώνων διεζευγμένος θέλει ἐπιτηρεῖ τὰ κινήματα
τοῦ ἐχθροῦ (;)». Καὶ ἐπαρκοῦτο ἡ πρόσκλησις
μὲ τὴν ἀνευφημίαν: «Ζήτω ὁ μονάρχης βασι-

λεὺς τῆς Ἑλλάδος Ὁθων Λουδοβίκος!» Τὸ σχέδιον τοῦτο ἀνεκοίνωσεν ὁ νεαρὸς Εὐέλπις δι' ἀνωνύμου ἐπιστολῆς του πρὸς τὸν Ὁθωνα· ἄλλ' ἀνακρίσεως συνεπεία τούτου γενομένης, ἀνεκαλύφθη καὶ ἐτιμωρήθη διὰ τὴν ἐπικίνδυνον φιλοβασιλικὴν του ζέσιν. Τοιοῦτοτρόπως ἡ μυθιστορικὴ συνωμοσία ἔμεινεν ἐν καταστάσει ἀπλοῦ σχεδίου καὶ τὸ ἔργον τοῦ Καλέργη καὶ τοῦ Λόντου καὶ τοῦ Μεταξᾶ δὲν ὑπέστη τὴν μελετωμένην πανηγυρικὴν κατάργησιν.

Ἡ δ' ἑτέρα ἡ ἀποκληθεῖσα Καλογηρικὴ συνωμοσία δὲν ἦτο βεβαίως τοιαύτη ὑπὸ τὴν κυρίαν τῆς λέξεως ἔννοιαν, ἦτο ὅμως ἀναμφερίστως πολλῶ σοβαρώτερα τῆς πρώτης καὶ ἠδύνατο ν' ἀποβῇ σοβαρώτατη ἂν εἶχεν ἐντελέστερον ὄργανισμὸν καὶ δεξιωτέραν διεύθυνσιν. Ὁνειροπολήματα καὶ ἄορίστα σχέδια φαντασιολογῶν ἐνέπνεον καὶ ταύτην, πλὴν τὰ σχέδια δὲν ἦσαν ἀποκυρήματα τῆς φρενοπληξίας ἐνὸς ἢ εὐαρίθμων ἀτόμων, ἀλλ' ἀπηχῆσεις πόθων, οὓς συνεμερίζετο μεγάλη τοῦ ἔθνους μερίς. Ἡγήτορες καὶ ἀπόστολοι τῶν ἰδεῶν τούτων εἰς τὸ φανερόν ἦσαν οἱ Φιλορθόδοξοι, ὧν γινώσκουμεν τὰ φρονήματα καὶ τὰς περὶ διαφροσύσεως τῆς Ἐκκλησίας κυρίως καὶ τῆς πολιτείας ἐν μέρει δοξασίας, διερμηνευόμενας δι' ἀξέστου γλώσσης ὑπὸ τοῦ κήρυκος αὐτῶν Χριστοφόρου. Πλὴν ὅμως τῶν δοξασιῶν τούτων οἱ Φιλορθόδοξοι εἶχον καὶ τὰς ἰδιαιτέρας τῶν πολιτικῶν ιδέας καὶ συμπαιθείας, ἄσπονδον τρέφοντες κατὰ τῆς Ἀγγλίας μῖσος, δυσμενέστατα δὲ διακείμενοι πρὸς τὸν ἀλλόθρησκον βασιλέα τῆς Ἑλλάδος, καθ' οὗ δὲν ἔπαυον ἐκτοξεύοντες εἴτε δι' ὑπαινιγμῶν ἐν τῇ συνθηματικῇ τῶν γλώσση εἴτε δι' ἀπροκαλύπτου τολμηρᾶς φρασεολογίας παντοίας μορφᾶς καὶ κατηγορίας. Τὴν κατὰ τοῦ βασιλέως Ὁθωνος δυσμένειαν ὑπέθαλπε καὶ ἐξῆπτε παντοιοτρόπως ἐν τῶν τριῶν μεγάλων κομμάτων, ἐξ ὧν ἤγετο καὶ ἐφέρετο τότε ἡ Ἑλλάς, τὸ Ῥωσικὸν ἢ ἄλλως τὸ τῶν Ναπαίων λεγόμενον, ἔχθιστα διακείμενον κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην πρὸς τὴν βασιλεύουσαν ἐν Ἑλλάδι δυναστείαν, πολυπληθέστατον δὲ καθὼ περιλαμβάνον πάντα τ' ἀπλοϊκὰ καὶ εὐπιστά ἐν τῇ πολιτικῇ στοιχεῖα, τὸν κληρὸν σύσσωμον καὶ τὰς κατωτέρας λαϊκὰς τάξεις, συμπαθοῦσας πρὸς τὴν ὁμόδοξον μεγάλην Δύναμιν. Ὅτι δὲ οἱ Φιλορθόδοξοι καὶ οἱ Ναπαῖοι εἶχον τὸ αὐτὸ πολιτικὸν φρόνημα καὶ ὅτι μάλιστα ἡ ἐταιρία τῶν πρώτων ἦτο οἰονεὶ παραφύας τοῦ Ῥωσικοῦ κόμματος οὐδεμία ὑπάρχει ἀμφιβολία, ἐπαρκὴς δ' ἐγένετο μνεία καὶ ἐξηγήσεις τῶν ἀμοιβαίων αὐτῶν σχέσεων εἰς προγενέστερον κεφάλαιον τῆς παρούσης διατριβῆς. Ἀλλως τε αὐτὸς ὁ Παπουλάκης θρασυνθεὶς ἐκ τῆς ἐν Λακωνίᾳ ἐνθουσιώδους ὑποδοχῆς διὰ τῶν κομπορημόνων αὐτοῦ ἐπαγγελιῶν περὶ

τοῦ ὅτι «θὰ σηκωθῶν καὶ ἄλλοι εἰς τὸ ποδάρι» περὶ τῆς μεταβάσεως αὐτοῦ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὁπαδῶν του εἰς Καλάμας «καὶ ἐκεῖθεν εἰς Κωνσταντινούπολιν» περὶ τῶν ἀναμενομένων «ῥωσικῶν δυνάμεων καὶ βοηθημάτων» τρανῶς ἐμαρτύρει περὶ τῆς ἀφοσιώσεως καὶ τῆς πεποιθήσεως τῶν ὁμοφρόνων του πρὸς τὴν Ῥωσσίαν.

Ἡ συνέργεια αὕτη τῶν Ῥωσσοφρόνων καὶ ἡ ἐκτάκτως ζωηρὰ δράσις τοῦ κόμματός των κατὰ τὸ ἀξιομνημόνευτον ἔτος 1852 δεῖται ἰδιαιτέρας ἐξηγήσεως, ἣν καὶ ὑπεσχέθη ἀναφέρειν τὰς διὰ δόσεις τῶν ὁπαδῶν τοῦ Παπουλάκη. Ἡ συγκίνησις των ἐπήγαγεν ἐκ χρημοῦ παλαιφάτου, οὔτινος ἐναγωνίως προσεδοκάτο ἡ προσεχὴς πλήρωσις. Τὸ ἔτος ἐκεῖνο ἑθεωρεῖτο παραμονὴ μεγάλων γεγονότων, ἐπεὶ δὲ ἐπέκειτο ἡ συμπλήρωσις τῶν τετρακοσίων ἐτῶν ἀπὸ τῆς ἀλώσεως τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅτε κατὰ τὰς προφητείας τοῦ Ἀγαθαγγέλου, ὧν τὸ θεόπνευστον οὐδεὶς ἐτόλμα τότε νὰ ἀμφισβητήσῃ, τὸ «ξανθὸν γένος» ἐμελλε ν' ἀπελευθερώσῃ τὴν βασιλεύουσαν πόλιν καὶ νὰ διώξῃ τὸ ἄπιστον σπέρμα τῆς Ἀγαρ μέχρι τῆς Κοκκίνης Μηλιάς. Καὶ ἐνῶ ἐγγύς ἦτο κατὰ τὴν ἑαυτῶν δοξασίαν τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἐπὶ τοῦ θρόνου τοῦ ὀρθοδόξου κράτους τῆς Ἑλλάδος ἐκάθητο οἰονεὶ πρὸς ἐμπαιγμόν, βασιλεὺς πρεσβεύων τὸ καθολικὸν θρήσκευμα, ἄτεκνος καὶ σύζυγον ἔχων διαμαρτυρομένην! Ὁ μύχιος ἄρα πόθος τῶν Ἀγαθαγγελιστῶν καὶ ῥωσσοφρόνων ἦτο νὰ ἴδωσιν ἀποπεμπόμενον τὸν ἀλλόθρησκον ἡγεμόνα καὶ ἀντικαθιστάμενον διὰ ῥώσσου πρίγκιπος καὶ εἰ δυνατόν μάλιστα ἐκ τῆς αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας τῆς Ῥωσσίας. Τὰς τοιαύτας διαθέσεις οὐδόλως ἀπίθανον νὰ ὑπέθαλπε καὶ νὰ ἐπεδοκίμαζε κρυφίως ἡ ῥωσικὴ πολιτικὴ, ἥτις προητοίμαζεν ἤδη τὸν ὀλίγον ἐκραγέντα ἀνατολικὸν πόλεμον, διότι ἀναντιρρήτως συνέφερεν αὐτῇ νὰ ἔχῃ τὴν Ἑλλάδα τὸ μόνον τότε ἀνεξάρτητον ἐν τῇ Χερσονήσῳ τοῦ Αἴμου χριστιανικὸν κράτος καὶ ἐξασκοῦν τότε ἐπιρροὴν δυστυχῶς μεῖζονα ἢ νῦν ἐπὶ τῶν αὐτόθι χριστιανικῶν πληθυσμῶν, ὅργανον πειθήνιον τῶν ἑαυτῆς σχεδιῶν καὶ σύμμαχον οὐχὶ εὐκαταφρόνητον κατὰ τὸν μέλλοντα ἀγῶνα. Τὸ ἀληθὲς εἶνε ὅτι παρὰ τῷ λαῷ ἐπεκράτει βαθέως ἐρριζωμένη ἡ πεποίθησις ὅτι ἡ ῥωσικὴ κυβέρνησις ἐνέκρινε πᾶσαν ἐκδηλουμένην ἐν Ἑλλάδι ἀντιδυναστικὴν τάσιν καὶ ὅτι αὐτὸ τὸ κίνημα τοῦ Παπουλάκη διενεργεῖτο τῇ ὑψηλῇ αὐτῆς ἐπιδιοκίμασίᾳ. Οἱ ἀπλοϊκοὶ ὁπαδοὶ τοῦ κήρυκος ἐφύλαττον εὐλαβῶς ταινίας τινὰς ἃς διένεμεν αὐτοῖς ὁ μοναχὸς μετὰ τὴν ἐπιγραφὴν «Ἰησοῦς Χριστὸς νικᾷ» διέδιδον δὲ ὅτι μετὰ τὴν ἔλευσιν τῶν Ῥώσων ὅστις ἤθελεν εὐρεθῇ ἔχον τοιοῦτον σημεῖον θὰ ἑθεωρεῖτο ὡς ἀξιοματικὸς. Οἱ Λάκωνες τοσαύτην εἶχον πεποίθησιν ἐπὶ τὴν

ἐκ Ῥωσσίας συνδρομήν, ὥστε καὶ μετὰ τὴν σύλληψιν τοῦ Παπουλάκη ἀνέμενον νὰ ἴδωσι καταπλέοντα αἶφνης τὰ ῥωσικὰ πλοῖα καὶ ἀπελευθεροῦντα τὸν δεσμώτην. Ἐν Τριπόλει δὲ ἐπὶ τοῦ ἐν τῇ πλατεῖᾳ πλατάνου εὐρέθη ἀνηρτημένη τὴν πρωΐαν τῆς 1 Ἰουνίου σημαία ἐκ λευκοῦ πανίου μήκους ἐνὸς μέτρου, φέρουσα διάφορα γριφώδη σημεῖα καὶ ἐπιγραφάς, ἧς διὰ τὸ περιεργὸν παραθέτω ἐνταῦθα πανομοιότυπον.

Τρίπολις	+	Ἰησοῦς Χριστὸς νικᾷ
+		τίς νικᾷ ;
ζυγνῆσται		Ἀχ! Ν Ἀχ Δ
N —		+
+ ἄχ! K		Ζήτω ἡ Ὁρθοδοξία
()	+	+
+ ἄχ!		Ζήτω ὁ ὁμόθρησκος βασιλεὺς
ΑΓ		τῆς Ῥωσσίας
ἀρετὰς		1852
Π » »		Θάνατος

Ἐπὶ τῆς ἐτέρας δὲ ὀψεως

Πι	στεύεται
+ Χρι	στιανοὶ
+ τὸν Χριστὸν	
ἦ ναὶ	ἦ ὄχι
ὦ Ν	ὦ Δ
	Θάνατος.

Καὶ τί μὲν ἐσήμαινον τὰ αἰνιγματώδη ταῦτα σημεῖα ὁμολογῶ ὅτι ἀγνοῶ, οὐδὲ τὴν λύσιν αὐτῶν θεωρῶ ἄξιαν κόπου καὶ ἐρεύνης· ἀλλ' ἡ ζητωκραυγὴ ἐκείνη ὑπὲρ τοῦ ὁμοθρήσκου βασιλέως τῆς Ῥωσσίας δηλοῖ εὐκρινῶς ὁποῖον ἦτο τὸ πολιτικὸν φρόνημα τῶν ἐν Τριπόλει ἀνυψωσάντων τὴν ἀλλόκοτον σημαίαν, οἵτινες ὡς ἀπεδείχθη ἦσαν ἐκ τῶν ἐνθερμοτάτων φιλορθόδοξων, ἐν οἷς καὶ ὁ ἀναπληρῶν τὸν δῆμαρχον πρωτοσ δημαρχικὸς πάρεδρος, καὶ πῶς συνέδεον οὗτοι τὰ διενεργούμενα παρὰ τῶν ἡγετῶν αὐτῶν καὶ τοῦ Παπουλάκη μὲ τὴν Ῥωσίαν καὶ μὲ τὸν ἡγεμόνα τῆς. Κατὰ τῆς τοιαύτης κοινῆς πεποισήσεως περὶ τῆς ἀμέσου ἀναμίξεως τῆς ῥωσικῆς πολιτικῆς εἰς τὰ ἐν Πελοποννήσῳ διαδραματιζόμενα, ὅτε τὰ πράγματα ἤρχισαν νὰ λαμβάνωσι σκανδαλώδη χαρακτῆρα καὶ ἡ ἐν Λακωνίᾳ ταραχὴ νὰ θεωρῆται παρὰ τῆς ἐξουσίας ὡς στάσις κατὰ τῶν καθεστώτων, ἠναγκάσθη νὰ ἀντεπεξέλθῃ αὐτὴ ἡ ἐν Ἀθήναις Ῥωσικὴ πρεσβεία δι' ἐγγράφου αὐτῆς σπανίου εἰς τὰ χρονικὰ τῆς διπλωματίας καὶ ν' ἀποκηρύξῃ τὰς διαδεδομένας φήμας. Τὸ ἀξιοσημείωτον τοῦτο ἐγγράφον εἶνε ἐγκύκλιος τῆς πρεσβείας πρὸς τὰς ἐν Ἑλλάδι ῥωσικὰς προξενικὰς ἀρχάς, ἀπευθυνομένη κυρίως πρὸς

τὸν ἐν Σύρῳ προξενον, φέρει ἡμερομηνίαν 26 Μαΐου καὶ ἔχει ὡς ἐξῆς :

«Ἐλάβον τὸ ἐγγράφον ὑμῶν δι' οὗ μοι ἀναγγέλετε ὁποίας φήμας ἀπαισίους ἄνθρωποι κακόβουλοι, ἐχθροὶ τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ὑπάρξεως τῆς πατρίδος των διαθυλλοῦσι πρόφασιν λαμβάνοντες τὰς ἐσχάτως εἰς τὰς μεσημβρινὰς ἐπαρχίας τῆς Ἑλλάδος ἐπικρατούσας ταραχάς.

«Τὰς πονηρὰς ταύτας φήμας δὲν καταδέχομαι νὰ πολεμήσω, διότι ἤθελον ταπεινώσει ἐμαυτὸν ἐὰν τοιοῦτό τι ἐπεχείρουν. Οἱ φίλοι τῆς τάξεως, οἱ ἀληθῶς ἀγαπῶντες τὸν βασιλέα καὶ τὴν πατρίδα των, οἱ μόνοι χαίροντες τοῦ Αὐτοκράτορος τὴν εὐνοίαν δὲν ἔχουσιν ἀνάγκην τῆς ἀποδοκιμασίας μου διὰ νὰ στιγματίσωσι τοὺς αὐτοκατακρίτους αἰσχροὺς συκοφάντας».

«Γνωρίζουσιν οἱ χρηστοὶ ὅτι ναὶ μὲν ἡ Ῥωσία νομίζει ὡς ἀκρογωνιαίον λίθον τῆς Ἑλλάδος τὴν ὀρθόδοξον θρησκείαν, οὐχ ἥττον ὅμως ὁ Αὐτοκράτωρ, ὁ σεβαστὸς ἡμῶν κύριος θέλει καταπολεμήσει πᾶσαν κατὰ τῆς μοναρχίας ἐν ὀνόματι τῆς θρησκείας ἢ ἐν ὀποιδῇποτε ἄλλῳ προσχῆματι αὐθάδη ἀπόπειραν, διότι δοξάζει ὅτι ὁ χεῖρα βέβηλον κατὰ τοῦ θρόνου τοῦ βασιλέως Ὁθωνος ἐπιβάλλον ἀνατρέπει ἀπὸ βάθρων τὴν Ἑλληνικὴν κοινωνίαν, διότι ἐπὶ τοῦ βασιλέως αὐτοῦ θεμελιούται τὸ πᾶν.

«Αὐτὴ εἶνε ὅχι μόνον ἐν λόγοις ἀπλοῖς ἀλλὰ ἐν ἔργοις ἡ πολιτεία τῆς ἐν Ἑλλάδι ῥωσικῆς πρεσβείας. Δι' ἔργων δὲ ἐζητήσαμεν πάντοτε νὰ ἐμπνεύσωμεν εἰς τοὺς Ἕλληνας τὰς σωτηρίους ταύτας ιδέας. Καὶ σεις ἀπὸ τὸ μέρος σας πράξατε τὸ αὐτὸ χρεῖας τυχούσης, συμβουλευόντες σπουδαίως τοὺς κύκλῳ ὑμῶν.

«Νομίζομεν δὲ τὰς εἰρημένους συμβουλὰς σωτηρίου διότι τείνουσιν αὐταὶ εἰς τὸ ν' ἀναχατίσωσι τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ τῆς πρὸς τὸν κρημνὸν φορᾶς καὶ εἰς τὸ νὰ τηρήσωσιν αὐτὴν ἐν τῇ τάξει, τὴν ὁποίαν μεταξὺ τῆς εὐρωπαϊκῆς οἰκογενείας κατέχει».

Ἐν τούτοις ὑπὸ τοιούτων ιδεῶν κατεχόμενοι καὶ ὑπὸ τοιούτων προσδοκιῶν διαθυκοιούμενοι οἱ ἐταῖροι τῆς Φιλορθοδοξίας ἀνεκινούντο καὶ ὅτε τὰ πράγματα ἐν Λακωνίᾳ ἐδεινώθησαν καὶ αἱ αὐτόθι ταραχαὶ προσέλαβον ἐπίφοδον χαρακτῆρα, ἐγκαρδιωθέντες ἤρχισαν νὰ συρρέωσιν ἄθροοι εἰς τὴν πρωτεύουσιν. Ἐπειδὴ δὲ οἱ πλείστοι τῶν ἐταίρων ἦσαν κληρικοί, ἡ πλησμονὴ τόσων ράσων εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς μὴ πολυανθρώπου τότε πόλεως ἐξέπληττε τοὺς κατοίκους. «Ἡ πόλις μας ὁμοιάζει, ἔγραφεν ἡ Ἀθηρᾶ, μὲ τὴν Μαδρίτην ἢ μὲ τὴν Ρώμην ἐνεκα τῆς συρροῆς πολυαριθμῶν κληρικῶν.» Ἡ κυβέρνησις ἦτις εἶχεν ἤδη ὑπονοίας περὶ τῶν τεκταινομένων καὶ εἶχεν ἤδη ἐπιληφθῇ τῆς καταδιώξεως ἐδέησε νὰ λάβῃ μέτρα καὶ περὶ τῆς ἐπιδρομῆς ταύτης

τῶν ῥασοφόρων καὶ τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἑσωτερικῶν δι' ἐγκυκλίου αὐτοῦ αὐστηρῶς ἀπηγόρευ-
 σεν εἰς τὰς ἀρχὰς νὰ ἐφοδιάζωσι μὲ διαβατήριον
 πάντα κληρικὸν θέλοντα νὰ μεταβῇ ἀπὸ τόπου
 εἰς τόπον ἐν τῷ ἐσωτερικῷ καὶ μὴ ἔχοντα πρὸς
 τοῦτο τὴν ἄδειαν τῆς οἰκείας ἐκκλησιαστικῆς
 ἀρχῆς. Ταυτοχρόνως, ὡς νὰ ἐφηρμόζετο ἡ προ-
 φητεία ἐκείνη τοῦ Εὐαγγελίου ἡ προαγγέλλουσα
 τὴν ἐμφάνισιν πολλῶν ψευδοπροφητῶν πρὸ τῆς
 συντελείας τοῦ αἰῶνος, πλεῖστοι κληρικοὶ ἀνε-
 φάνησαν εἰς διαφόρους ἐπαρχίας τῆς Ἑλλάδος,
 μὲ δημεγερτικὰς προθέσεις καὶ μὲ προφητικὰς
 καὶ θαυματουργοὺς ἀξιώσεις ἀναφανδὸν ἀνομο-
 λογοῦντες τὰ δόγματα τοῦ Χριστοφόρου καὶ ὡς
 διαγωγὸν τῆς Ὀρθοδόξιας παριστάνοντες τὴν
 καταδιώξιν αὐτοῦ. Ἐτεροὶ δὲ μοναχοὶ πλάνη-
 τες, ὧν τινες κατῆλθον ἐξ Ἀγίου Ὄρους περιήρ-
 χοντο εἰς διάφορα τοῦ βασιλείου μέρη πωλοῦντες
 μικροὺς σταυροὺς ἐγγλύφους ἐκ τῶν κατασκευα-
 ζομένων ἐν Ἀθῶνι καὶ ἀλλαχῷ, ἐξάπτοντες δὲ
 κυρίως τὸν ἐρεθισμὸν τοῦ θρησκομανοῦς ὄχλου
 διὰ ποικίλων διαδόσεων. Ἡ κυβέρνησις ἀλη-
 θῶς εὐρέθη εἰς περίπλοκον θέσιν ὅτε ἠναγκάσθη
 νὰ προβῇ εἰς τὴν καταδιώξιν τῶν ταραξιῶν αὐ-
 τῶν ρασοφόρων, διότι πρὶν ἢ συλλάβῃ τὸν ἕνα,
 ἀνεφαίνετο αἰφνης ἕτερος, τὰ δὲ ὄργανα τῆς
 ἐξουσίας καὶ ἡ δικαστικὴ ἀρχὴ εἰς ἐκτάκτους
 ὑπεβλήθησαν κόπους ἐνεκα τῶν ἀλλεπαλλήλων
 συλλήψεων καὶ ἀνακρίσεων τῶν καλογήρων.
 Νέον καλογηρικὸν ὄνομα ἀνεφαίνετο ἐκάστοτε
 εἰς τὸν στασιαστικὸν ἐκείνον κυκεῶνα, καὶ ὅτε
 μὲν ἦτο ὁ Ἰγνάτιος εἰς Γορτυνίαν, ὅτε δὲ ὁ
 Παρθένιος εἰς Καλάβρυτα καὶ ἄλλοτε ὁ νομιζό-
 μενος Ἡσαΐας εἰς Μεγαλόπολιν. Καὶ μοναχαὶ
 ἐπίσης διαλελυμένων μονῶν ἐξ ἄλλων ἐπαρχιῶν
 τοῦ Κράτους συνελήφθησαν ἐν Ἀττικῇ. Ἐκ τῶν
 ἀναφανέντων αὐτῶν ἀγυρτῶν περιεργὸς ἦτο καὶ
 εἰς διαδραματίσας τὸ μέρος του εἰς τὴν ἐπαρ-
 χίαν Θηβῶν καὶ φέρων ἐπίθετα ἰσάριθμα πρὸς
 τὰ ὀνόματα ἰσπανοῦ μεγιστάνος, διότι ἐκαλεῖτο
 Γρηγόριος Καβεζὸς ἢ Σπατογιάννης ἢ Κριεζῆς.
 Οὗτος διετείνεται ὅτι ἦτο ὁ Χριστόφορος ὑπὸ
 ἄλλην μορφήν—πρωτοφανὲς τοῦτο εἶδος μετεμ-
 ψυχώσεως—καὶ ἐκήρυσσεν ἐπομένως τὰ αὐτὰ
 δόγματα, αὐστηρῶς ἰδίως ἀπαγορεύων τὸ ὁμνύειν.
 Διὰ νὰ πείσῃ δὲ τὸ πλῆθος περὶ τῆς θεοπέμπτου
 ἀποστολῆς του, ἐπεχείρησε ν' ἀναστήσῃ νεκρὸν
 πρὸ δεκαπέντε ὁλῶν ἐτῶν τεθνεῶτα, θελήσας
 οὕτως ὁ δυσσεβὴς νὰ ὑπερτερῇ καὶ αὐτὸν
 τὸν Σωτῆρα, ὅστις τὸν Λάζαρον τεταρταῖον
 μόλις ἀνέστησεν ἐκ νεκρῶν. Δυστυχῶς διὰ τὴν
 ἀγιότητά του τὸ πείραμα διεκόπη, ἐπειδὴ κα-
 ταδιωχθεὶς ὑπὸ τῆς χωροφυλακῆς ἐδραπέτευσεν.
 Περιεργὸς ἐπίσης ἦτο ὁ βίος καὶ ἡ πολιτεία
 μιᾶς μικρᾶς μοναχικῆς κοινότητος ἐγκαταστα-
 θέσης κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐν Ἐρετρίᾳ ὑπὸ

τὴν ἀρχηγίαν μοναχοῦ τινος Παντολέοντος ἡ
 Παντελεήμονος Φιλιππουπολίτου, ὅστις ὡς νεω-
 τεριστῆς εἶχε καταδιωχθῇ ἐν Κωνσταντινουπό-
 λει ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου καὶ διατρίψας ἐν
 Ἀθήναις ἐπὶ τινα χρόνον εἶχε μεταβῇ εἰς Ἐρέ-
 τριαν ἀπὸ τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1851. Ὁ σεβά-
 σμιος Παντολέων, νεωτερίζων κατὰ τοῦτο ὅτι
 εἰσήγε τὴν τρυφηλὴν εὐζωίαν τῶν παραγγελημά-
 των τοῦ Κορανίου εἰς τὸν αὐστηρὸν μοναχικὸν
 βίον συνέζη αὐτὸς μόνος μετὰ τεσσάρων καλο-
 γραιῶν εἰς ἓν οἶκημα, φροντίσας ὅμως νὰ περι-
 συνάξῃ ἑτέρους ἐξ μοναχοῦς οἵτινες κατῴκου
 χωριστὰ εἰς ἕτερον οἶκημα, καὶ οὖς τὸ ἀναγγέ-
 λον τὰ τοιαῦτα πρὸς τὴν κυβέρνησιν ἐγγραφον
 τοῦ ἐπάρχου χαρακτηρίζει ἡκιστα ἀβροφρόνως
 ὡς «ζῶα.» Τὰ μέλη τῆς κοινότητος ἀπέζων
 κατασκευάζοντα καὶ πωλοῦντα ξύλινα κοχλιά-
 ρια. Ἦσαν ὅμως σφόδρα εὐσεβεῖς, νηστεύοντες
 αὐστηρῶς καὶ μεταλαμβάνοντες τῶν ἀχράντων
 μυστηρίων κατὰ πᾶσαν Κυριακὴν, δίδοντας τὸ
 παράδειγμα τοῦ ἀγιωτάτου αὐτῶν ἡγουμένου
 κυρίου Παντολέοντος, πρὸς ὃν ἐφαίνοντο λίαν
 ἀφωσιωμένοι. Τὸ ἀλλόκοτον αὐτὸ κοινόβιον εὐ-
 λόγως ἐλλκυσε τὴν προσοχὴν τῶν ἀρχῶν, ἡ δὲ
 Κυβέρνησις μαθοῦσα τὰ γεγόμενα διέταξε νὰ
 μετενεχθῶσιν εἰς Σῦρον οἱ ὅσιοι πατέρες τῆς
 Ἐρετρίας καὶ ν' ἀποπεμφθῶσι τοῦ Κράτους.

Ἀποφασίσασα τέλος ἡ κυβέρνησις νὰ ἐνεργήσῃ
 καὶ μὴ δυναμένη πλέον νὰ ὀπισθοχωρήσῃ ἐνεκα
 τῆς σοβαρότητος τῶν πραγμάτων προέβη δρα-
 στηρίως εἰς τὴν δέουσιν ἐνέργειαν. Ἐκ τῶν
 πρώτων συνελήφθη ὁ Φλαμιάτος ὁ ἀρχηγὸς τῶν
 Φιλορθοδόξων καὶ ἐφυλακίσθη ἐν Πάτραις, εἴτα
 δὲ καὶ οἱ συνέταιροί αὐτοῦ μοναχοὶ τοῦ Με-
 γάλου Σπηλαίου, ἐν οἷς καὶ ὁ πολὺς Ἰγνάτιος,
 ὅστις ἐθεωρεῖτο ἐπικινδυνώδεστερος καὶ αὐτοῦ
 τοῦ Χριστοφόρου, κατὰ τὸ ἐγγραφον τοῦ νομάρ-
 χου Ἀρχαδίας πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον, «ὡς κεκτη-
 μένος παιδείαν τινὰ» καὶ ὁ Λεοναρδόπουλος καὶ
 πλεῖστοι ἄλλοι. Ῥαγδαῖα ἐξεδίδοντο τὰ ἐντάλ-
 ματα συλλήψεως, ἐπειδὴ ἐνεκα τῆς κατασχέ-
 σεως τῶν ἐγγράφων ἀνεκαλύπτοντο κατ' ἐκάστην
 νέοι ἐταῖροι. Συλλήψεις ἐγένοντο ἐν Ἀθήναις, ἐν
 Πάτραις, ἐν Τριπόλει, ἐν Σπέτσαις καὶ ἐν ταῖς
 πλείσταις τῶν ἐν Πελοποννήσῳ μονῶν, μετ' ἐπι-
 μελείας δ' ἐξηρευνῶντο τὰ ἐγγράφα πάντων τῶν
 ὑπόπτων. Τὴν τοιαύτην τῆς ἀρχῆς ἐρευναν ὑπέ-
 στη καὶ ὁ ἐπιφανὴς ἐκκλησιαστικὸς ῥήτωρ Οἰ-
 κονόμος ὁ ἐξ Οἰκονόμων, οὗτινος τὰ ἐγγράφα
 κατεσχέθησαν καὶ ἐξητάσθησαν, διὸ καὶ ἐζή-
 τησεν ἐξηγήσεις ὁ πρεσβευτὴς τῆς Ῥωσσίας
 καθότι ὁ Οἰκονόμος ἦτο μέλος καὶ εισηγητὴς
 ἐνὸς κλάδου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ῥωσσίας.
 Κατὰ τοὺς ὑπολογισμοὺς τῶν ἐφημερίδων, οἱ
 συλληφθέντες τότε κληρικοὶ ἀνῆλθον εἰς 150.
 Ἐνδεχόμενον εἶνε ὅτι τινὲς ἐξ αὐτῶν ἦσαν ἀθῶοι

ἡ τουλάχιστον ὅτι ἐφυλακίσθησαν ἄνευ τῶν ἀποχρωσῶν ἐνδείξεων, διότι ἡ ἐξουσία ἐκ προκαταλήψεως καὶ ἐν τῇ ὑπερβολῇ τοῦ ζήλου τῆς διέβλεπεν ἐχθρὸν καὶ συνωμότην εἰς πάντα ῥασοφόρον· οἱ πλεῖστοι ὁμῶς συλλαμβανόμενοι ἀνωμολόγουν παρρησίᾳ τὰς ἀρχάς των. Γρηγόριος τις Ἰωαννίδης ἐξ Ὀρχομενοῦ συνελήφθη ἐν τῷ δῆμῳ Τρικολλῶνων, καθὰ δὲ ἀναφέρει ὁ νομάρχης Ἀρκαδίας, λόγου γενομένου ὅτι ὁ Χριστόφορος ἔφερε σταυρὸν περίξ τοῦ ὁποίου ἦτο γεγραμμένον τό: «Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου καὶ εὐλόγησον τῆς κληρονομίαν σου, νίκας τοῖς εὐσεβέσι κατὰ βαρβάρων δωρούμενος» ἠρωτήθη: ποῖοι εἶνε οἱ βάρβαροι, ἀποῦ ἐδῶ ὅλοι εἶνε Χριστιανοί; αὐτὸς δὲ τολμηρῶς ἀπήντησεν: Ὁ βασιλεὺς, διότι εἶνε ἀβάπτιστος! Οἱ δ' ἐν Πάτραις ὁμόφρονες τῶν συλληφθέντων ἤρχισαν ἤδη νὰ θεωρῶσι τοὺς καταδικωμένους ὡς μάρτυρας, ὑφισταμένους προθύμως τὰς κακώσεις πρὸς σωτηρίαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐμμένοντες εἰς τὰς δοξασίας των ἐσκόπουν νὰ συνεχίσωσι τὸ ἔργον ἐκείνων, πεποιθότες εἰς τὸν προσεχῆ αὐτῶν θρίαμβον, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τῶν κατωτέρω περικοπῶν ἐπιστολῆς κατασχεθείσης ἐνὸς ἐξ αὐτῶν καὶ ἀπευθυνομένης πρὸς τὸν ἱερομόναχον Ἡσαΐαν διατελέσαντα ἄλλοτε διευθυντὴν τοῦ ἐν Πάτραις μετοχίου τῆς μονῆς τοῦ Ὁσίου Λουκά: α' Ἐνταῦθα, σεβαστέ μου, ἔγραφεν ὁ ἀνώνυμος φιλορθόδοξος, οἱ Πατρεῖς ἡ τουλάχιστον μέρος αὐτῶν θέλοντες νὰ καταργήσωσι τὴν λαμπράν μας θρησκείαν ἤρχισαν συλλαμβάνοντες τοὺς σεβασμίους διδασκάλους Φλαμιάτον, Χριστόφορον, Ἰγνάτιον καὶ Παρθένιον Σπηλαιώτας κλπ. ὡς ἐναντίους εἰς τοὺς διδασκάλους καὶ ἄλλα τοιαῦτα αἰσχρὰ ψεύδη. Ἀλλ' ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ θέλει ἐπιπέσει εἰς τὰς κεφαλὰς τῶν κακούργων τούτων καὶ θέλει θριαμβεύσει τὸ δίκαιον ὑπὲρ τῶν ἀγαθῶν τούτων ἀνδρῶν» Ἐτελεύτα δὲ ἡ ἐπιστολὴ μὲ τὰ ἐξῆς συνθηματικά: «Δόξα τῷ Θεῷ, ὁ οἶτος εἶνε ἄφθονος· ἀλλὰ καὶ ἄφθονος ἂν δὲν εἶνε, δὲν ἔχομεν τὴν ἄδειαν νὰ σηκώσωμεν χρήματα καὶ ν' ἀγοράσωμεν τοιοῦτον; Μὲ ἐννόησες. Ἡ ἄμπελος ἔχει καλῶς.»

Ἐννοεῖται ὅτι ταῦτοχρόνως μετὰ τῶν Φιλορθοδόξων καὶ τῶν ταραξίων κληρικῶν ἡ κυβέρνησις ἀπέβλεπεν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς καὶ εἰς τὴν σύλληψιν τοῦ Παπουλάκη καὶ τὴν καταστολὴν τῶν ἐν Μάνῃ ταραχῶν. Ἡ ἀποστολὴ σοβαρὰς ἀναλόγως στρατιωτικῆς δυνάμεως εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο, καθὰ πρὸ καιροῦ συνεβούλευσαν αἱ αὐτόθι ἐγγύριοι ἀρχαὶ καὶ ὁ πρὸ μικροῦ ἐπίτῃδες διορισθεὶς προσωρινὸς νομάρχης Λακωνίας Δούκας ἀπεφασίσθη. Ἡ ἀρχηγία ἀνετέθη εἰς τὸν ὑποστράτηγον Γενναῖον Κολοκοτρώνην, ἐξουσιοδοτηθέντα ὅπως ἐν ἀνάγκῃ στρατολογήσῃ καὶ ἀτάκτους πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς δημοσίου δυνά-

μεως. Ἡ ἐκλογὴ αὕτη, ὡς ἀπέδειξαν τὰ πράγματα, ὑπῆρξεν ἐπιτυχής, διότι ὁ Γενναῖος ἦτο φύσει νουεχής, συνετὸς καὶ μετριοπαθὴς ὡς πρώτιστα ἤρμοζεν εἰς παρομοίαν ἀκροσφαλῆ περίστασιν, παρεκτὸς δὲ τῆς ἰδίᾳς στρατιωτικῆς φήμης ἔφερεν ὄνομα μέγα καὶ σεβαστὸν καθ' ἅπασαν τὴν Πελοπόννησον. Ἡ πρώτη στρατιωτικὴ ἀποστολὴ ἐγένετο περὶ τὰ μέσα τοῦ μηνὸς Μαΐου, ἀπετελεῖτο δὲ ἐκ τοῦ θου λόχου τοῦ κέντρου τοῦ ἐν Ναυπλίῳ ἐδρεύοντος 1ου πεζικοῦ τάγματος τῆς γραμμῆς, ἐκ τοῦ 3ου τάγματος τῆς ὁροφυλακῆς ὑπὸ τὸν Ζάχον Μήλιον, ἐκ μιᾶς ὀρεινῆς πυροβολαρχίας συγχειμένης ἐξ ὀκτῶ τηλεβόλων καὶ ἐξ ἀποσπάσματος χωροφυλακῆς. Ἐντὸς τοῦ μηνὸς Μαΐου ἀπεστάλησαν δις καὶ ἄλλαι ἐπικουρίαι, ὥστε ἐν συνόλῳ ἡ ὑπὸ τὸν Γενναῖον τακτικὴ στρατιωτικὴ δύναμις συνεποσώθη εἰς 2,000 ἄνδρας. Τὸ πρῶτον ἀνωτέρω μνημονευόμενον σῶμα μετέφερεν εἰς Λακωνίαν ἡ *Ἀμαλία*, κορβέττα 22 τηλεβόλων καὶ ἡ γολέττα *Ναυπλία*, ἡ πρῶν *Σκύλλα* καλουμένη. Ἡ μικρὰ τῆς πρωτευούσης κοινωνία ἐθρομβήθη ἐκ τοῦ ἐκτάκτου τούτου γεγονότος, κατὰ δὲ τὰς παραμονὰς τῆς ἀναχωρήσεως ἠκούετο ἄδομον ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τὸ ἐξῆς ἄσμα, ὅπερ καλὸν ἔκριναν ν' ἀποθησαυρίσω εἰς τὰ παρόντα χρονικά καὶ ὅπερ ἐψάλλετο εἰς ἤχον ἀνάλογον περίπου ἐνίων ἐκ τῶν ἄδομένων κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Μεταπολιτεύσεως:

Ναυπλία μου, *Ναυπλία*,
Ναυπλία ποθητή,
Αἱ σάλπιγγες φωνάζουν:
Στὴ Μάνη οἱ στρατοί!

Ἀγύρτη Παπουλάκη,
Ἀνίσως καὶ πιασθῆς
Στὸν τρίγχο τῆς *Ματθίλδης*,
Εὐθὺς θὰ κρεμασθῆς.

Ἡ ἐν τῇ δευτέρᾳ στροφῇ ἀνκφερομένη *Ματθίλδη* ἦτο γολέττα πολεμικὴ περιπολοῦσα εἰς τὰ Λακωνικά παράλια, ὀνομασθεῖσα δὲ οὕτω πρὸς τιμὴν τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ὁθωνος, μεγάλῃς δουκίσσης τῆς Ἑσσης.

Οἱ κατὰ τὴν Λακωνίαν πρόκριτοι, ὅσοι ἐννοεῖται ἦσαν ἀφωσιωμένοι εἰς τὸν θρόνον, παρηγγέλησαν νὰ στρατολογήσωσιν ἐν ἀνάγκῃ ἄνδρας δαπάναις τῆς Κυβερνήσεως καὶ νὰ συνδράμωσι τὸν Γενικὸν Ἀρχηγόν. Ταῦτοχρόνως ἡ Κυβέρνησις ἐνδιαφερομένη νὰ διατελῇ ἐνήμερος περὶ τῶν συμβαινόντων κατήρτισεν ἰδιαιτέραν ταχυδρομικὴν ὑπηρεσίαν, ὥστε νὰ πληροφορῇται καθ' ἐκάστην λεπτομερῶς περὶ τῶν ἐν Λακωνίᾳ διατρεχόντων.

(Ἐπεται συνέχεια).

ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ ΑΝΝΙΝΟΣ.

